

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 386

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 16 mai 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 743 din 22 noiembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 40 din 22 ianuarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 263 alin. (1) din Codul penal	4–7
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
92. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Adrian-Daniel Găvruta a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale....	8
93. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Adrian-Daniel Găvruta a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale.....	8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.956. — Ordin al ministrului educației naționale privind stabilirea modalității de acordare a voucherelor de vacanță pentru unitățile/instituțiile de învățământ de stat, Ministerul Educației Naționale și alte unități/instituții din subordinea/coordonarea acestuia....	9–10
3.957. — Ordin al ministrului educației naționale pentru modificarea Metodologiei de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea funcțiilor de inspector școlar general, inspector școlar general adjunct din inspectoratele școlare și de director al casei corpului didactic, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.557/2011	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 6 din 21 martie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 743**

din 22 noiembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Conf Elin — S.R.L., cu sediul în comuna Dragodana, satul Picior de Munte, județul Dâmbovița în Dosarul nr. 4.647/120/2013/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.741D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.647/120/2013/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Conf Elin — S.R.L., cu sediul în comuna Dragodana, satul Picior de Munte, județul Dâmbovița, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei decizii pronunțate de Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin care s-a admis excepția tardivității formulării cererii de revizuire.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 430 alin. (2) și art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă rezultă că se poate cere revizuirea unor hotărâri potrivnice și din perspectiva considerentelor acestora, nu doar a dispozitivelor acestora. Pentru a fi putea fi comparate considerentele celei din urmă hotărâri cu cele ale primei, este necesar ca ambele să fi fost redactate și comunicate, astfel încât partea să știe conținutul acestora. Or, exercitarea în mod valabil a căii de atac de retractare a revizuirii în termen de o lună care curge de la data rămânerii definitive a deciziei atacate, adică de la data pronunțării acesteia, neutralizează practic posibilitatea celui interesat să formuleze o astfel de cerere, întrucât, de cele mai multe ori, termenul se epuizează înainte de redactarea hotărârii, iar partea nu are posibilitatea ca, luând cunoștință de cuprinsul acesteia, să constate eventuala contradicție dintre considerentele ultimei hotărâri pronunțate și cele ale unei hotărâri date anterior.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, care au următorul cuprins: „(1) *Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti: [...] 8. în cazul prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8, de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. De asemenea sunt menționate prevederile art. 6 cu privire la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că atât dispozițiile criticate, cât și soluția legislativă cuprinsă în acestea au mai format obiectul excepției de neconstituționalitate, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 458 din 5 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 26 octombrie 2018, Decizia nr. 524 din 5 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 16 noiembrie 2016, sau Decizia nr. 353 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 29 mai 2006.

14. Cu acele prilejuri, Curtea a observat că prevederile criticate fac parte din cartea a II-a — *Procedura contencioasă*, titlul II — *Căile de atac*, capitolul III — *Căile extraordinare de atac* — respectiv recursul [prevăzut la art. 483—502], contestația în anulare [prevăzută la art. 503—508] și revizuirea [prevăzută la art. 509—513]. Astfel, potrivit prevederilor legale criticate în prezenta cauză [art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă], termenul de exercitare a acestei căi extraordinare de atac, respectiv termenul de revizuire, este de o lună și se va socoti, în cazul prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8, de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri. Aceste din urmă dispoziții legale, la care face trimitere art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, prevăd că „*revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă [...] există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri.*” Curtea, analizând dinamica legislativă privind căile extraordinare de atac prevăzute în Codul de procedură civilă, constată că soluția legislativă criticată în

prezenta cauză s-a regăsit și în Codul de procedură civilă din 1865 [art. 324 alin. 1 pct. 1 cu trimitere la art. 322 pct. 7] și a format obiectul controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare. În acest sens este, spre exemplu, Decizia nr. 353 din 2 mai 2006, precizată, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că termenul de o lună, în care se poate formula cerere de revizuire împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate de instanța de recurs după evocarea fondului, este socotit de la momentul pronunțării respectivei hotărâri, indiferent de momentul când partea interesată a luat cunoștință de motivele hotărârii atacate, iar acest fapt nu este de natură a încălca sau restrânge niciun drept procesual al părții.

15. Mai mult, prin Decizia nr. 235 din 5 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 31 iulie 2003, Curtea a reținut că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților. Totodată, prin Decizia nr. 251 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 10 aprilie 2006, Curtea a statuat că, în toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu s-a procedat în sensul restrângerii accesului liber la justiție, ci exclusiv pentru a asigura cadrul legal în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21.

16. Curtea, în acord cu jurisprudența sa în materie, observă că hotărârea atacată prin intermediul revizuirii — cale extraordinară de atac — nu este criticată în raport cu materialul dosarului existent la data pronunțării acelei hotărâri, ci numai pe baza unor împrejurări noi, necunoscute de instanța de judecată la data pronunțării. De aceea, formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate și, pentru aceleași rațiuni, nu îngăduiesc accesul liber la justiție al revizuentului (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 655 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 962 din 30 decembrie 2014) sau dreptul la un proces echitabil.

17. În acest context, Curtea reține că prin art. 511 din Codul de procedură civilă s-au instituit termene diferite pentru formularea revizuirii, în funcție de motivele pe care se întemeiază cererea, stabilind și momentul de la care acestea încep să curgă. Astfel, în ceea ce privește termenul de revizuire în cazul prevăzut la art. 511 pct. 8 cu trimitere la prevederile art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, respectiv acela în cazul încălcării autorității de lucru judecat prin pronunțarea unei hotărâri contrare, termenul de revizuire este de o lună și se va socoti de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri. Potrivit art. 634 din același cod, sunt hotărâri definitive:

1. hotărârile care nu sunt supuse apelului și nici recursului; 2. hotărârile date în primă instanță, fără drept de apel, neatacate cu recurs; 3. hotărârile date în primă instanță, care nu au fost atacate cu apel; 4. hotărârile date în apel, fără drept de recurs, precum și cele neatacate cu recurs; 5. hotărârile date în recurs, chiar dacă prin acestea s-a soluționat fondul pricinii; 6. orice alte hotărâri care, potrivit legii, nu mai pot fi atacate cu recurs; aceste hotărâri devin definitive la data expirării termenului de exercitare a apelului ori recursului sau, după caz, la data pronunțării.

18. În ceea ce privește autoritatea de lucru judecat, hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă; hotărârea judecătorească prin care se ia o măsură provizorie nu are autoritate de lucru judecat asupra fondului; când hotărârea este supusă apelului sau recursului, autoritatea de lucru judecat este provizorie; hotărârea atacată cu contestația în anulare sau revizuire își păstrează autoritatea de lucru judecat până ce va fi înlocuită cu o altă hotărâre [art. 430 din Codul de procedură civilă].

19. Pentru a beneficia de remediul prevăzut de calea extraordinară de atac a revizuirii în situația în care se ajunge la încălcarea autorității de lucru judecat prin pronunțarea a două hotărâri potrivnice este necesar ca această contrariedade să rezulte din confruntarea dispozitivelor celor două hotărâri. Soluția ce s-ar putea pronunța în urma revizuirii în acest context este aceea a anulării celei de-a doua hotărâri, iar nu o reanalizare a acestei din urmă hotărâri și implicit a considerentelor ce au fundamentat cele două hotărâri în discuție sau o schimbare în tot sau în parte a hotărârii atacate. Chiar dacă prin prevederile art. 430 alin. (2) din Codul de procedură civilă se statuează faptul că autoritatea de lucru judecat are aplicabilitate și în ceea ce privește considerentele pe care dispozitivul se sprijină, aceste din urmă prevederi se referă la considerentele care au fundamentat și condus la soluțiile celor două hotărâri contrare/potrivnice.

20. Având în vedere cele prezentate, precum și jurisprudența Curții Constituționale în materie, Curtea constată că, în virtutea prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și ale art. 129, care statuează că „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, legiuitorul are prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv cu privire la condițiile de exercitare a căilor de atac.

21. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă urmează a fi respinsă, ca neîntemeiată, în raport cu dispozițiile constituționale și convenționale menționate în susținerea acesteia.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Conf Elin — S.R.L., cu sediul în comuna Dragodana, satul Picior de Munte, județul Dâmbovița, în Dosarul nr. 4.647/120/2013/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 22 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
IoŃița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 40

din 22 ianuarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 263 alin. (1) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Alkhatib Mohammad Samih și Kawa Ali în Dosarul nr. 7.662/118/2015 al Tribunalului Constanța — Secția penală, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 825D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorii excepției, doamna avocat Daniela Zaharia Mănescu. Pentru celelalte părți se prezintă curator desemnat potrivit art. 167 alin. (3) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, domnul avocat Teodor Popescu. Curtea ia act de prezența domnilor Cengizler Ceyhun, traducător autorizat pentru limba turcă, și Dalati Bassam, traducător autorizat pentru limba arabă.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției, care solicită admiterea acesteia, arătând, în esență, că norma de drept supusă controlului nu este clară, precisă și previzibilă, nefiind în concordanță cu dispozițiile Legii nr. 24/2000 și aducând atingere art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală. Astfel, art. 263 alin. (1) din Codul penal ar trebui să reglementeze expres subiectul activ al infracțiunii — autorul — și scopul infracțiunii, respectiv să determine exact latura subiectivă a acesteia. Un alt motiv de neconstituționalitate îl constituie faptul că în expunerea de motive cu privire la noul Cod penal s-a arătat clar că trebuie să se aibă în vedere și normele de drept internațional. Or, textul de lege criticat este în contradicție cu normele de drept internațional incidente, respectiv art. 3 lit. a) și art. 6 paragraful 1 lit. a) din Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptate la New York la 15 noiembrie 2000, ceea ce duce și la încălcarea dreptului la un proces echitabil, libertății individuale și dreptului la o justiție unică, imparțială și egală. Aceasta deoarece, prin normele din protocol antereferte, se prevede în definiția infracțiunii simple o condiție esențială, intenția calificată prin scop, respectiv obținerea de mijloace financiare sau alte foloase materiale. Or, în textul de lege criticat scopul îl reprezintă trecerea ilegală a frontierei de stat. În aceste condiții textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece legiuitorul trebuia să transpună exact textele din protocol. În punctele de vedere transmise de autorități se arată că legiuitorul român poate să adopte măsuri mai severe, astfel cum prevăd art. 4 din protocol

și art. 34 alin. (1) din Convenție, anterior menționate. Este adevărat că se pot adopta măsuri mai severe, însă numai cu respectarea legislației internaționale. Astfel, forma simplă a infracțiunii nu trebuia să deroge de la prevederile art. 3 lit. a) și ale art. 6 paragraful 1 lit. a) din protocol, legiuitorul putând reglementa alte variante agravante. Există riscul ca în aplicarea textului de lege criticat să fie condamnată arbitrar orice persoană ca subiect activ al infracțiunii sau pentru o formă de participare, cum ar fi complicitatea, în condițiile în care reglementarea internațională a încercat să excludă membrii de familie, rudele, organizațiile nonguvernamentale sau religioase care intenționează să acorde ajutor umanitar. În lipsa reglementării scopului există, de asemenea, riscul ca victimele traficului să fie considerate autori sau complici la infracțiune, ceea ce aduce atingere art. 5 și art. 19 din protocol, precum și reglementărilor Convenției privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951. Pentru toate aceste motive, textul de lege criticat aduce atingere art. 1 alin. (5) din Constituție, norma nu este clară, precisă și previzibilă și nu oferă securitate juridică. Legiuitorul ar fi trebuit să respecte prevederile art. 6 și art. 22 din Legea nr. 24/2000, ce obligă autoritățile să armonizeze legislația națională cu cea internațională, respectiv textul de lege criticat cu art. 3 lit. a) și art. 6 paragraful 1 lit. a) din protocol.

4. Curatorul desemnat al celorlalte părți solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, apreciind că norma nu este clară, precisă și nici previzibilă și vine în contradicție cu dispozițiile constituționale și normele internaționale invocate de autorii excepției.

5. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că nu poate fi primită critica potrivit căreia norma de drept nu este clară, deoarece, așa cum rezultă din textul de lege criticat, subiect activ este orice persoană care nu este migrant, iar scopul este trecerea frauduloasă a frontierei de stat. Referitor la pretinsa încălcare a legislației internaționale din perspectiva faptului că textul de lege criticat nu prevede scopul obținerii de foloase materiale apreciază că legiuitorul s-a încadrat în marja sa de apreciere, potrivit art. 6 pct. 4 din protocol, incriminând mai larg infracțiunea, decât o face protocolul. Din examinarea art. 263 și art. 264 din Codul penal rezultă clar că migrantul este o victimă a infracțiunii, art. 264 face referire expresă la migranți ca victime ale infracțiunii, iar persoanele care se ocupă de traficul de migranți și adăpostirea acestora sunt autori ai infracțiunii. Împrejurarea că în cauza de față s-a trimis în judecată pentru complicitate la trafic de migranți o persoană care este migrant nu este o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii, care a fost rezolvată de Curtea de Apel, prin pronunțarea unei hotărâri definitive de achitare. Codul penal nu conține nicio posibilitate teoretică ca o persoană ce este victimă a unei infracțiuni să fie în același timp și complice. Dacă în Codul penal migrantul este desemnat ca victimă, atunci înseamnă că acesta nu poate fi complice sau autor al infracțiunii. Textul de lege criticat este în concordanță cu protocolul, deoarece protejează migranții, desemnându-i ca victime. Celălalt argument, în sprijinul pretinsei neconcordanțe constând în faptul că reglementarea internă ar permite incriminarea persoanelor care

au ca mobil argumente de rudenie sau umanitare, nu se regăsește în textul protocolului, singura interdicție de incriminare fiind cu privire la migrant. În aceste condiții, textul de lege criticat se înscrie în marja de apreciere a statului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 26 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 7.662/118/2015, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 263 alin. (1) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Alkhatib Mohammad Samih și Kawa Ali într-o cauză în care au fost trimiși în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la trafic de migranți.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii arată că textul de lege criticat vine în contradicție cu art. 3 lit. a) și art. 6 paragraful 1 lit. a) din Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptată la New York la 15 noiembrie 2000, ratificată prin Legea nr. 565/2002.

8. Autorii mai arată, în esență, că forma simplă a infracțiunii, reglementată prin textul de lege criticat, ar trebui să facă referire la protecția drepturilor migranților care fac obiectul traficului — reglementată de art. 2 din protocol —, scopul traficului de migranți să fie obținerea în mod direct sau indirect a unui folos financiar ori a altui folos material — reglementat de art. 3 lit. a) din protocol —, iar faptele să fi fost comise intenționat, pentru a obține direct sau indirect un folos financiar sau un alt folos material — art. 6 din protocol. Or, în condițiile în care în forma simplă a infracțiunii nu există mențiuni cu privire la condiția esențială de existență a acestei infracțiuni, și anume scopul de a obține direct sau indirect un folos patrimonial, norma nu este clară și precisă nici pentru cetățean, nici pentru magistrat, având în vedere dispozițiile internaționale aplicabile în materie, dând naștere la încălcări ale drepturilor constituționale anterior invocate.

9. Autorii susțin că după modul de reglementare prevăzut de art. 263 alin. (1) din Codul penal rezultă că autorul infracțiunii nu are scop și nici interes, or, este o condiție obligatorie ca acesta să aibă un interes, un scop, să existe o intenție calificată prin scop. Formularea în această modalitate a textului criticat duce la o aplicare în mod arbitrar și general a textului de lege criticat, putând fi subiecte ale infracțiunii înșiși migranții, sub alte forme ale participației, aspect interzis de legislația internațională.

10. Condiția expresă prevăzută în cuprinsul definiției, și anume scopul de a obține un folos financiar sau material, a fost prevăzută pentru a sublinia intenția de a exclude incriminarea traficului care are la bază ajutorul dat unor migranți pentru motive umanitare sau de rudenie.

11. Gradul de precizie al termenilor și noțiunilor folosite trebuie să fie unul ridicat, iar incriminarea faptei să fie regăsită într-un cadru legislativ care să stabilească cu exactitate elementele constitutive ale infracțiunii, scopul și intenția autorului infracțiunii. Or, prin textul de lege criticat nu este definit clar și precis subiectul activ al infracțiunii de trafic de migranți, nu se arată intenția acestuia, nu sunt precizate scopul și latura subiectivă a infracțiunii, astfel încât acesta este lipsit de claritate, precizie și previzibilitate, aducând atingere dreptului la un proces echitabil, libertății individuale și a dreptului de azil.

12. **Tribunalul Constanța — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate respectă standardul de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate a legii.

13. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate este neîntemeiată, deoarece tratatul invocat obligă la incriminarea anumitor fapte, fără a interzice statelor semnatare să incrimineze și fapte ce nu sunt cuprinse în Convenție. Face referire la jurisprudența Curții Constituționale și la cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a reținut că este dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe este de dorit.

15. **Avocatul Poporului** apreciază că textul de lege criticat este constituțional. Se arată că aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de judecată, iar nu și cu privire la cadrul juridic sancționator al faptelor, adică materia dreptului substanțial. Prevederile legale criticate sunt suficient de clare, precise și previzibile, astfel încât destinatarul normei juridice este capabil să-și adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia și de consecințele ce decurg din nerespectarea sa, în concordanță cu art. 1 alin. (5) din Constituție.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile apărătorului autorilor excepției, ale curatorului desemnat și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie art. 263 alin. (1) din Codul penal, având următorul cuprins: „*Racolarea, îndrumarea, călăuzirea, transportarea, transferarea sau adăpostirea unei persoane, în scopul trecerii frauduloase a frontierei de stat a României, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.*”

19. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legii, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 18 — *Cetățenii străini și apatrizii*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea incriminării și a pedepsei și art. 124 — *Înfăptuirea justiției*. Se invocă, totodată, încălcarea art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a Protocolului împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, ratificată prin Legea nr. 565/2002 pentru ratificarea Convenției Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, a Protocolului privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special al femeilor și copiilor, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, precum și a Protocolului împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptată la New York la 15 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 813 din 8 noiembrie 2002.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorii acesteia susțin că prevederile art. 263 alin. (1) din Codul penal aduc atingere art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, din perspectiva încălcării condițiilor de calitate ale legii: claritate, precizie și previzibilitate, deoarece nu reglementează în mod expres subiectul activ al infracțiunii — autorul — și nici scopul săvârșirii acesteia. Autorii apreciază că textul de lege criticat nu concordă cu dispozițiile art. 3 lit. a) și art. 6 paragraful 1 lit. a) din Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate. De asemenea, autorii arată că art. 263 alin. (1) din Codul penal ar fi în acord cu prevederile Constituției, dacă varianta-tip a infracțiunii de trafic de migranți ar cuprinde mențiunile prevăzute la art. 6 paragraful 1 din protocol, respectiv condiția expresă de a obține un avantaj financiar sau material, care a fost reglementată de protocol pentru a exclude incriminarea unor fapte ce au ca scop sprijinirea migranților pentru motive umanitare sau pentru că sunt membri de familie sau rude.

21. Curtea observă că principalul instrument juridic internațional destinat luptei împotriva fenomenului crimei organizate îl reprezintă Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate (*Convenția de la Palermo*), care a fost adoptată prin Rezoluția nr. 55/25 din 15 noiembrie 2000, la cea de-a 55-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite. Convenția a fost suplimentată prin protocoale, unul dintre acestea fiind Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare. Convenția are ca scop armonizarea legislațiilor naționale ale statelor și crearea mecanismelor de cooperare internațională prin care să fie asigurată investigarea și sancționarea infracțiunilor din sfera sa de aplicare, ce au caracter transnațional și sunt comise de un grup infracțional organizat.

22. Din analiza prevederilor protocolului, Curtea reține că scopul adoptării acestuia îl constituie prevenirea și combaterea traficului ilegal de migranți, precum și promovarea cooperării dintre statele părți în acest scop, protejând în același timp drepturile migranților, obiect al acestui trafic (art. 2, art. 4 și art. 16 din protocol). Protocolul conține obligații asumate de statele părți în ceea ce privește incriminarea traficului ilegal de migranți și a faptelor conexe, protecția persoanelor care fac obiectul acestei infracțiuni, măsuri de prevenire, colaborare și cooperare a statelor pentru a combate traficul de migranți. Aceasta se completează cu Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate (art. 1 paragraful 1 din protocol), iar prevederile sale se aplică atunci când infracțiunile sunt de natură transnațională și, în săvârșirea lor, este implicat un grup transnațional organizat (art. 4 din protocol).

23. Referitor la răspunderea penală, Curtea observă că art. 4 din protocol face referire la protecția drepturilor persoanelor care au făcut obiectul infracțiunii de trafic de migranți, iar art. 5 prevede că migranții nu devin pasibili de urmăriri penale pentru faptul că au făcut obiectul traficului ilegal. Curtea reține că art. 6 paragraful 1 lit. a) din protocol reglementează cu privire la obligația statelor de a adopta măsuri legislative sau alte măsuri necesare pentru a conferi caracter de infracțiune traficului ilegal de migranți, atunci când faptele au fost comise intenționat și pentru a obține, direct sau indirect, un folos financiar sau alt folos material. La paragraful 2 al art. 6 din protocol se prevede că fiecare stat parte adoptă măsuri legislative și alte măsuri necesare pentru a conferi caracterul de infracțiune faptei de a fi complice la o infracțiune stabilită conform paragrafului 1 lit. a). Totodată, Curtea observă că art. 6 paragraful 3 din protocol prevede obligația statelor de a reglementa circumstanțele agravante ale infracțiunii de trafic de migranți, respectiv: fapta de

a pune în pericol sau de a risca punerea în pericol a vieții ori securității migranților respectivi, precum și tratamentul inuman sau degradant aplicat acestor migranți, inclusiv pentru exploatare.

24. Referitor la susținerea autorului privind obligativitatea incriminării faptei numai cu condiția obținerii, direct sau indirect, a unui folos financiar sau a altui folos material, Curtea reține că în partea a treia a *Ghidului legislativ pentru implementarea Convenției Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate și a Protocoalelor atașate*, redactat sub auspiciile Biroului Organizației Națiunilor Unite privind Drogurile și Criminalitatea se prevede, la pct. 2 subpct. 11 lit. c) al *Introducerii*, că oficialii implicați în ratificarea și implementarea protocolului trebuie să ia în considerare, în afară de textele Convenției și protocoalelor, și lucrările pregătitoare (*travaux préparatoires*) ale negocierii acestor acte, precum și ghidul legislativ al acestora. Astfel, Curtea observă că în partea a treia, capitolul II, litera A, punctul 2, paragraful 32 din ghidul legislativ se arată că intenția redactorilor protocolului a fost aceea de a solicita adoptarea de către legislatori a unor norme de incriminare aplicabile celor care fac trafic de migranți pentru un câștig, dar nu și acelor care își asigură propria intrare ilegală sau acelor care asigură intrarea ilegală a altor persoane, pentru alte motive decât câștigul, cum ar fi traficele membrilor de familie sau asistarea refugiaților sau azilanților de către organizațiile umanitare. În consecință, Curtea reține că intenția redactorilor protocolului a fost excluderea incriminării faptelor de trafic de migranți în situația în care autorul faptei este el însuși migrant (a se vedea art. 5 din protocol), dar și pentru acele situații când nu urmărește un câștig, acesta fiind membru al familiei sau o organizație religioasă sau umanitară care asistă nonprofit refugiații.

25. Referitor la dreptul intern, Curtea observă că infracțiunea de trafic de migranți este reglementată în prezent de art. 263 din Codul penal. Anterior adoptării Codului penal, fapta era incriminată prin art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 30 iunie 2001. Noua incriminare a menținut unele acțiuni tipice ale elementului material în varianta-tip și în variantele agravante și a mai adăugat altele noi. Astfel, variantele agravante ale infracțiunii sunt prevăzute în alin. (2) al art. 263 al Codului penal. Din reglementarea anterioară au fost preluate săvârșirea faptei prin mijloace care pun în pericol viața, integritatea sau sănătatea migrantului și, de asemenea, comiterea infracțiunii prin supunerea migrantului la tratamente inumane sau degradante, ca împrejurări agravante. Ca element de diferențiere, Curtea reține că art. 263 din Codul penal a introdus o nouă variantă agravantă, și anume săvârșirea faptei în scopul de a obține, direct sau indirect, un folos patrimonial. În concluzie, dacă prin prevederile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 infracțiunea de trafic de migranți săvârșită cu scopul pentru a obține direct sau indirect un folos financiar sau alt folos material era cuprinsă în varianta-tip, în prezent legiuitorul a reglementat-o prin prevederile art. 263 alin. (2) din Codul penal, ca variantă agravantă.

26. Comparând art. 263 alin. (2) din Codul penal cu art. 6 paragraful 1 lit. a) și art. 6 paragraful 3 lit. a) și b) din protocol, Curtea reține că legiuitorul intern a respectat prevederile protocolului. Acest act reglementează obligația incriminării traficului de migranți pentru a obține direct sau indirect un folos financiar sau alt folos material, ca variantă simplă, fără a împiedica legiuitorul național să adopte o reglementare mai severă sub aspectul incriminării. Astfel, săvârșirea infracțiunii de trafic de migranți, în scopul de a obține, direct sau indirect, un folos patrimonial, a fost incriminată ca variantă agravantă.

27. Din examinarea art. 263 alin. (1) din Codul penal, Curtea reține că textul de lege criticat cuprinde varianta-tip a infracțiunii, acoperind toate situațiile de trafic în care nu se poate dovedi scopul obținerii unui avantaj patrimonial ori al obținerii unor foloase materiale. Este opțiunea legiuitorului român, deoarece acesta a avut în vedere situația migranților și a familiilor acestora, aflați într-o poziție de vulnerabilitate în raportul cu rețelele de traficanți, astfel încât uneori este imposibilă probarea obținerii de foloase materiale sau financiare, deși, evident, cei care săvârșesc fapta nu fac parte din familie și nici nu aparțin vreunei organizații umanitare.

28. Curtea nu poate primi susținerea autorilor excepției, potrivit căreia, în reglementarea variantei-tip a infracțiunii, nu se prevede expres autorul acesteia. Este evident, din descrierea mijloacelor prin care infracțiunea este săvârșită, că nu poate fi vorba despre migrant. Chiar dacă legiuitorul nu folosește în mod expres termenul de „victimă”, așa cum procedează în art. 264 alin. (1) din Codul penal, rezultă cu certitudine că migranții, ca victime ale traficului, sunt excluși din categoria autorilor infracțiunii în varianta-tip.

29. Curtea mai reține că Protocolul nu interzice în niciun fel reglementarea unei variante-tip a infracțiunii, ci doar obligă statele să incrimineze traficul de migranți, atunci când faptele au fost comise intenționat și pentru a obține direct sau indirect un folos financiar sau un alt folos material, ceea ce legiuitorul român a respectat prin incriminarea acestora ca variantă agravantă a infracțiunii.

30. Curtea, făcând trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la legalitatea incriminării și a pedepsei, a reținut că, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută, una dintre tehnicile standard de reglementare constând în recurgerea, mai degrabă, la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, s-a statuat că numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică și că, oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal, nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare existând întotdeauna. Curtea a mai reținut că rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția

legală a statelor membre — hotărârile din 22 noiembrie 1995, 24 mai 2007, 12 februarie 2008 și 21 octombrie 2013, pronunțate în cauzele *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, și *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93 (a se vedea, *ad similibet*, Decizia nr. 689 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 1 februarie 2018, paragraful 19).

31. Pornind de la rolul decizional conferit instanțelor, care urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, Curtea reține că stabilirea situației de fapt, a împrejurărilor și a modului concret de comitere a infracțiunii, precum și a calității celor implicați nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci intră în atribuțiile organelor de urmărire penală și sunt supuse, în final, aprecierii instanței de judecată.

32. Curtea reține că, în aplicarea art. 263 alin. (1) din Codul penal, organele de urmărire penală și instanțele de judecată trebuie să aibă în vedere atât legea internă, cât și prevederile Protocolului împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, ratificată prin Legea nr. 565/2002, inclusiv cele reținute în *Ghidul legislativ pentru implementarea Convenției Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate și a Protocoloalelor atașate*. Aceasta, deoarece, potrivit art. 11 alin. (2) din Constituție, „*Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern*”.

33. Prin urmare, Curtea reține că nu sunt încălcate dispozițiile art. 11 alin. (2) din Constituție, raportate la prevederile Protocolului împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, ratificată prin Legea nr. 565/2002, și nici cele ale art. 1 alin. (5) și art. 23 alin. (12) din Constituție și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Referitor la criticile privind încălcarea art. 21 din Constituție, Curtea observă că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât textul criticat conține o normă de drept penal substanțială, iar dreptul la un proces echitabil poate fi asigurat doar prin dispoziții legale specifice dreptului procesual penal (a se vedea, *ad similibet*, Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 19 iulie 2018, paragraful 35). Cât privește art. 18 și art. 124 din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alkhatib Mohammad Samih și Kawa Ali în Dosarul nr. 7.662/118/2015 al Tribunalului Constanța — Secția penală și constată că dispozițiile art. 263 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 22 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detașare, de către domnul Adrian-Daniel Găvruța
a funcției publice vacante din categoria înalților
funcționari publici de secretar general adjunct
al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale**

Având în vedere Adresa Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale nr. 1.921 din 8.05.2019, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/7.838/T.G. din 9.05.2019,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), al art. 89 alin. (2¹) și art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Adrian-Daniel Găvruța a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Toni GreblăBucurești, 16 mai 2019.
Nr. 92.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către domnul Adrian-Daniel Găvruța a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici
de secretar general al Ministerului Comunicațiilor
și Societății Informaționale**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale prin Adresa nr. 1.921 din 8.05.2019, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/7.838/T.G. din 9.05.2019, și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 22.423/2019,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Adrian-Daniel Găvruța exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Toni GreblăBucurești, 16 mai 2019.
Nr. 93.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

privind stabilirea modalității de acordare a voucherelor de vacanță pentru unitățile/instituțiile de învățământ de stat, Ministerul Educației Naționale și alte unități/instituții din subordinea/coordonarea acestuia

În temeiul art. 1 alin. (2), (24) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 215/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, cu modificările și completările ulterioare, conform dispozițiilor art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare, în baza prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul dispozițiilor art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Prezentul ordin stabilește modalitatea de acordare a voucherelor de vacanță, în anul 2019, în unitățile/instituțiile de învățământ de stat, Ministerul Educației Naționale și alte unități/instituții din subordinea/coordonarea acestuia, denumite în continuare *unități/instituții*.

(2) În anul 2019 se acordă o singură indemnizație de vacanță sub formă de vouchere de vacanță, în cuantum de 1.450 lei/salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, indiferent de durata contractului individual de muncă/raportului de serviciu și/sau timpul de muncă.

(3) Beneficiara de acordarea voucherelor de vacanță personalul încadrat în unități/instituții care a desfășurat activitate în anul 2019, indiferent de durata acesteia, inclusiv personalul pensionat/detașat sau aflat în situațiile prevăzute la art. 145 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În cazul salariatului al cărui contract individual de muncă/raport de serviciu, la data acordării voucherelor de vacanță, este suspendat sau a încetat, acesta poate beneficia de vouchere de vacanță numai dacă, în termen de maximum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, depune la unitate/instituție o cerere în acest sens, precum și dovada achitării impozitului aferent prin virament bancar în contul unității/instituției.

Art. 2. — (1) În cazul încadrării în sistem de cumul/plata cu ora, voucherelor de vacanță sunt acordate de către angajatorii unde beneficiarii în cauză își au funcția de bază, potrivit legii. Beneficiarii au obligația de a depune la unitate/instituție o declarație în scris în care să precizeze angajatorul unde au funcția de bază.

(2) În cazul salariaților din cadrul unității/instituției prevăzute la art. 1 alin. (1), care în intervalul prevăzut la art. 1 alin. (2) au desfășurat activitate la mai mulți angajatori, se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, de către angajatorul unde beneficiarul în cauză își are funcția de bază, potrivit legii. În cazul în care nu se poate stabili funcția de bază, beneficiarul indemnizației de vacanță alege în scris unitatea care îi acordă voucherelor de vacanță, având obligația de a transmite, în termen de maximum 10 zile lucrătoare, și către ceilalți angajatori opțiunea făcută, cu respectarea prevederilor alin. (1).

(3) Beneficiarii au dreptul să își aleagă unitatea afiliată pentru achiziționarea serviciilor turistice.

(4) Personalul angajat cu mai mult de o normă beneficiază de vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei, în condițiile alin. (1)—(3).

Art. 3. — Beneficiarii care nu doresc să primească vouchere de vacanță depun o solicitare scrisă în acest sens la unitatea/instituția angajatoare, în termen de 30 de zile de la data publicării prezentului ordin.

Art. 4. — (1) Beneficiarul poate utiliza voucherelor de vacanță pe baza actului de identitate numai pentru achiziționarea de servicii turistice de la unitățile afiliate.

(2) La sfârșitul perioadei de valabilitate sau la data stabilită de angajator, beneficiarul are obligația să restituie angajatorului voucherelor de vacanță pe suport hârtie acordate pentru anul în curs și neutilizate ori necuvenite sau contravaloarea acestora, în termen de 30 de zile de la producerea cauzei care determină restituirea, potrivit prevederilor legale.

(3) Pentru voucherelor de vacanță alimentate pe suport electronic și neutilizate în perioada de valabilitate, unitatea emitentă restituie valorile nominale către angajator. În cazul voucherelor de vacanță alimentate pe suport electronic și necuvenite, angajatorul are obligația de a comunica în timp util informațiile relevante unității emitente, pentru ca aceasta să poată face restituirea valorilor către angajator.

(4) Voucherul de vacanță are perioadă de valabilitate de un an de la data emiterii pe suport hârtie, respectiv de la data alimentării pentru voucherelor emise pe suport electronic, fără a se înțelege că aceasta este perioada de valabilitate a suportului electronic.

(5) Valorile nominale pentru voucherelor de vacanță pe suport hârtie sunt multiplu de 50 lei până la 100 lei, până la valoarea maximă de 1.450 lei.

(6) Angajatorii sunt obligați să înștiințeze beneficiarii cu privire la data alimentării și valoarea voucherelor de vacanță transferate pe suportul electronic.

(7) În cazul în care beneficiarul a utilizat în totalitate sau în parte voucherelor de vacanță pe suport hârtie sau voucherelor de vacanță alimentate electronic, iar ulterior intervine o cauză de restituire, acesta va restitui angajatorului contravaloarea voucherelor de vacanță necuvenite, în termen de 30 de zile de la producerea cauzei care determină restituirea.

Art. 5. — Se interzice beneficiarului:

a) utilizarea voucherelor de vacanță pentru achiziționarea altor servicii decât cele prevăzute la art. 23 din Normele metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, cu modificările și completările ulterioare;

b) primirea unui rest de bani la voucherul de vacanță, în cazul în care suma corespunzătoare solicitată este mai mică decât valoarea nominală a voucherului de vacanță;

c) comercializarea voucherelor de vacanță în schimbul unor sume de bani și/sau al altor bunuri și/sau servicii.

Art. 6. — (1) Ordonatorii de credite răspund de modul de acordare a voucherelor de vacanță și au obligația de a angaja și de a utiliza creditele bugetare necesare aplicării prezentului ordin numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Ordonatorii de credite au obligația de a demara procedura de achiziție a voucherelor de vacanță din momentul în care creditele bugetare cu această destinație sunt cuprinse în bugetul unității/instituției.

(3) În vederea stabilirii valorii estimate a contractului de achiziție a voucherelor de vacanță se iau în considerare numai costurile necesare serviciilor de emisie și transport ale voucherelor de vacanță, fără a fi luată în calcul și valoarea nominală a acestora.

(4) Ordonatorii de credite țin evidența voucherelor de vacanță conform situațiilor cuprinse în anexele la Normele metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Potrivit clasificăției economice a cheltuielilor bugetare, voucherile de vacanță se cuprind la titlul „Cheltuieli de personal”, articolul „Cheltuieli salariale în natură”, cod 10.02.06.

(6) Sumele reprezentând voucherile de vacanță nu intră în baza de calcul al contribuțiilor de asigurări sociale și contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate, dar contravaloarea acestor vouchere este supusă impozitării în luna în care au fost acordate beneficiarului.

(7) Unitățile/Instituțiile vor înainta către unitățile emitente voucherile de vacanță neutilizate conform art. 4 alin. (2) și (3), iar contravaloarea voucherelor de vacanță achiziționate în anul precedent și restituite în anul curent, restituită de către unitățile emitente, va fi virată la bugetul de stat la titlul 85 „Plăți efectuate în anii precedenți și recuperate în anul curent”.

(8) În situația în care se restituie voucherul/contravaloarea acestuia, persoana beneficiază de recalcularea impozitului în luna următoare restituirii.

Art. 7. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 2 mai 2019.
Nr. 3.956.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea Metodologiei de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea funcțiilor de inspector școlar general, inspector școlar general adjunct din inspectoratele școlare și de director al casei corpului didactic, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.557/2011

În baza prevederilor art. 94, art. 259 alin. (1) și (2) și ale art. 260 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Metodologia de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea funcțiilor de inspector școlar general, inspector școlar general adjunct din inspectoratele școlare și de director al casei corpului didactic, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.557/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 26 octombrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **În anexa nr. 9 la metodologie, Contract de management, la articolul 8 punctul 3, litera e) va avea următorul cuprins:**

„e) exercitarea unei funcții în cadrul unei autorități executive, legislative ori judecătorești, pe toată durata mandatului, precum și în cazul numirii în funcția de inspector școlar general;”.

Art. II. — Direcția generală management strategic și politici publice din cadrul Ministerului Educației Naționale și inspectoratele școlare județene/Inspectoratul Școlar al Municipiului București duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 2 mai 2019.
Nr. 3.957.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 6**din 21 martie 2019**

Dosar nr. 144/1/2019

Daniel Grădinaru — președintele Secției penale a
Înaltei Curți de Casație și Justiție —
președintele completului

Simona Cristina Neniță — judecător la Secția penală

Săndel Lucian Macavei — judecător la Secția penală

Rodica Cosma — judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală

Florentina Dragomir — judecător la Secția penală

Mirela Sorina Popescu — judecător la Secția penală

Andrei Claudiu Rus — judecător la Secția penală

Ana Hermina Iancu — judecător la Secția penală

Pe rol se află soluționarea sesizării formulate de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 18.436/271/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: *„Dacă acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.”*

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (8) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

Conform art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare, la ședința de judecată a participat doamna Aurelia Hirt, magistrat-asistent în cadrul Secției penale.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă, procuror șef al Serviciului judiciar penal, Secția judiciară a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 144/1/2019 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că, drept urmare a solicitărilor formulate în temeiul dispozițiilor art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept ce formează obiectul sesizării.

Totodată, a învederat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul raportor, doamna judecător Simona Cristina Neniță, care a fost comunicat părților din proces, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, la dosar nefiind depuse puncte de vedere din partea acestora privind chestiunea de drept supusă judecării.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt cereri de

formulat sau excepții de invocat, a solicitat reprezentantului Ministerului Public să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezbaterii.

Reprezentantul Ministerului Public a învederat că sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

A solicitat admiterea sesizării și pronunțarea unei hotărâri prealabile în sensul de a se stabili că acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.

În acest sens a arătat că activitatea de conducere presupune, pe de o parte, o deplasare a unui vehicul prin mijloace proprii, prin mecanisme specifice de punere în mișcare a acestuia, iar pe de altă parte presupune o activitate de dirijare a mersului, a mișcării, pe un drum public, a vehiculului, fără ca motorul să fie pus în funcțiune. Autopropulsia presupune o deplasare a acestui vehicul cu punerea în mișcare a propriului motor de funcționare, însă, pe de altă parte, simpla pornire a motorului, câtă vreme acesta nu este cuplat la cutia de viteze, nu presupune o acțiune de punere în circulație.

Pentru a fi în prezența infracțiunii prevăzute de art. 336 din Codul penal, este necesar ca un vehicul — al cărui conducător deține permis de conducere și se află sub influența alcoolului — să fie, prin natura sa, dotat cu un motor care să-i asigure funcționarea. Însă, echiparea cu motor ține de natura, și nu de esența deplasării unui astfel de vehicul pe drumurile publice.

Prin urmare, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de tipicitate ale infracțiunii menționate și atunci când un astfel de vehicul este dirijat, cu motorul oprit, pe drumurile publice, de către o persoană care are obligația de a deține permis de conducere și se află sub influența alcoolului, context în care aceasta acționează sistemele de frână, de direcție — prin urmare asigură deplasarea vehiculului cu motorul oprit, prin folosirea unor mecanisme ale acestuia —, întrucât și într-o astfel de împrejurare, se pune în pericol siguranța circulației pe drumurile publice.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar dosarul a fost reținut în pronunțare asupra problemei de drept supuse dezlegării.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a dispus, prin Încheierea din data de 29 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 18.436/271/2017, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei probleme de drept: *„Dacă acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel*

cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie?”.

II. Expunerea succintă a cauzei:

Prin Sentința penală nr. 310 din data de 14 martie 2018, pronunțată de Judecătoria Oradea în Dosarul nr. 18.436/271/2017, s-au dispus următoarele:

În temeiul art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală a fost achitat inculpatul B.D. cu privire la infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal.

În fapt, s-a reținut că inculpatul B.D., la data de 2 iunie 2017, în jurul orei 00,10, având o alcoolemie de 1,65g/l, a pus în mișcare prin împingere autoturismul marca Fiat, cu nr. de înmatriculare (...), iar ulterior, drumul fiind în pantă, a intrat în habitacul autoturismului și a acționat mecanismele de frânare și direcție, având intenția de a porni în acest fel motorul, deplasându-se în acest mod pe o distanță de aproximativ 300 metri, din care o parte a împins autoturismul și o altă parte s-a aflat la volanul acestuia, pe str. Louis Pasteur din municipiul Oradea, fără ca motorul autoturismului să fie în stare de funcționare.

Pentru a pronunța această soluție, Judecătoria Oradea a reținut că elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal impune ca acțiunea de conducere să aibă ca obiect un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere, adică un autovehicul, astfel cum acesta este definit de art. 6 pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*). Conceptul de autovehicul este utilizat de către legiuitor și în conținutul infracțiunilor prevăzute de art. 334 alin. (1) din Codul penal și art. 335 alin. (1) din Codul penal și vizează orice vehicul prevăzut cu un mijloc mecanic de propulsie, care se deplasează prin mijloace proprii și care circulă în mod obișnuit pe drumurile publice.

În ceea ce privește acțiunea de conducere s-a reținut că aceasta reprezintă operațiunea tehnică prin care se pune în mișcare și se dirijează un autovehicul prevăzut cu motor care să îi asigure deplasarea și care are aptitudinea de a se deplasa prin mijloace proprii.

Prin urmare, în condițiile în care, la data de 2 iunie 2017, deplasarea pe drumul public a autovehiculului marca Fiat, cu nr. de înmatriculare (...), s-a efectuat ca urmare a punerii în mișcare prin împingere și dirijare prin acționarea mecanismelor de frânare și direcție, fără a se realiza actul de conducere specific autoturismului, respectiv cu motorul în stare de funcționare, s-a apreciat că fapta inculpatului B.D. nu întrunește condițiile de tipicitate obiectivă ale infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Oradea, cauza formând obiectul Dosarului nr. 18.436/271/2017 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

În motivele de apel formulate, Parchetul de pe lângă Judecătoria Oradea a susținut că fapta concretă, reținută în sarcina inculpatului B.D., întrunește elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal.

La termenul de judecată din data de 14 noiembrie 2018, din oficiu, instanța de apel a pus în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit dispozițiilor art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, pentru soluționarea, de principiu, a problemei de drept menționate.

Prin încheierea din data de 29 noiembrie 2018, constatându-se îndeplinite toate cerințele de admisibilitate

prevăzute de 475 din Codul de procedură penală, s-a dispus sesizarea instanței supreme.

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (2) din Codul de procedură penală, s-a dispus suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

III. Opinia instanței care a formulat sesizarea

Cu privire la problema de drept invocată, Curtea de Apel Oradea a reținut că, în cauză, deși autovehiculul condus de inculpat nu avea motorul funcțional, a rulat pe drumul public în urma împingerii și apoi al inerției generate de drumul aflat în pantă. Simpla funcționare a motorului unui autoturism nu este de natură să îl poată pună și în mișcare, în lipsa cuplării motorului la cutia de viteze (numai astfel poate avea loc autopropulsia).

S-a apreciat că este de natura unui vehicul (cu referire la autoturism) de a se deplasa pe drumul public cu ajutorul autopropulsiei, și nu de esența sa.

Prin urmare, o persoană aflată în stare de ebrietate sau cu o alcoolemie în sânge de peste 0,80 g/l, aflată la volanul unui autoturism, pe un drum în pantă și chiar cu motorul pornit, dar fără să fie cuplat la cutia de viteze, răspunde penal pentru infracțiunea prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal.

IV. Punctul de vedere al procurorului și al părților cu privire la problema de drept a cărei dezlegare se solicită

Reprezentantul parchetului a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în acest sens. În opinia sa, acțiunea de conducere presupune acționarea dispozitivelor vehiculului care nu implică neapărat sistemul de autopropulsie.

Inculpatul, prin apărător, a susținut că, în opinia sa, conducerea unui vehicul presupune în mod automat acționarea sistemelor de autopropulsie.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Brașov și Curtea de Apel Timișoara, care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate.

Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării s-au conturat următoarele opinii:

În opinie majoritară s-a apreciat că acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de propulsie.

S-a argumentat că dispozițiile art. 336 din Codul penal incriminează „conducerea pe drumurile publice a unui vehicul”, fără a opera vreo diferențiere între situația în care vehiculul este pus în mișcare prin acționarea sistemelor de autopropulsie sau în orice alt mod (spre exemplu, prin folosirea exclusivă a forței de gravitație la coborârea unui deal de către vehicul).

De esența infracțiunii este ca vehiculul să se deplaseze pe un drum public, iar conducerea/controlul acestuia să fie realizată de o persoană aflată sub influența alcoolului sau a altor substanțe.

Cât timp o deplasare pe o distanță scurtă și la o viteză mică prin acționarea sistemelor de propulsie constituie infracțiunea prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu există justificare pentru ca aceeași deplasare să nu constituie infracțiune doar pe motiv ca nu au acționat sistemele de propulsie.

În acest sens s-au pronunțat: Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel București — Secția I penală, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală (opinia majoritară a judecătorilor), Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Oradea,

Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul București, Tribunalul Giurgiu (opinia majoritară a judecătorilor), Tribunalul Teleorman, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Vaslui, Tribunalul Bacău, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Caraș-Severin, Judecătoria Cornetu, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Giurgiu, Judecătoria Pașcani, Judecătoria Hârlău, Judecătoria Răducăneni, Judecătoria Vaslui, Judecătoria Huși, Judecătoria Roman, Judecătoria Reghin, Judecătoria Luduș, Judecătoria Odorheiu Secuiesc, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Turda, Judecătoria Constanța, Judecătoria Tulcea, Judecătoria Caransebeș, Judecătoria Lugoj.

În opinie minoritară s-a apreciat că acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, presupune, în mod necesar, punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de propulsie.

S-a argumentat că nu este suficientă doar împingerea unui autovehicul sau manevrarea sistemelor de direcție și frânare, în lipsa funcționării sistemului de propulsie, pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 336 din Codul penal.

În acest sens s-au pronunțat: Curtea de Apel Suceava, Tribunalul Prahova, Tribunalul Iași (opinia majoritară a judecătorilor), Tribunalul Arad (opinia majoritară a judecătorilor), Judecătoria Brăila, Judecătoria Onești, Judecătoria Moinești, Judecătoria Babadag, Judecătoria Măcin, Judecătoria Reșița, Judecătoria Sinaia, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Videle, Judecătoria Iași (opinia majoritară a judecătorilor), Judecătoria Bârlad (opinia majoritară a judecătorilor), Judecătoria Năsăud (opinia majoritară a judecătorilor).

VI. Examenul jurisprudenței

VI.1. Jurisprudența națională relevantă

Instanțele la care au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie sunt: Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori (Decizia penală nr. 1.066 din data de 23 noiembrie 2018), Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori (Decizia penală nr. 56/A/2018 din data de 15 ianuarie 2018), Judecătoria Turnu Măgurele (Sentința penală nr. 49 din data de 5 aprilie 2018; Sentința penală nr. 39 din data de 20 martie 2018; Sentința penală nr. 211 din data de 1 octombrie 2018; Sentința penală nr. 41 din data de 21 martie 2018), Judecătoria Videle (Sentința penală nr. 151 din data de 29 noiembrie 2018; Sentința penală nr. 128 din data de 30 octombrie 2018; Sentința penală nr. 91 din data de 6 septembrie 2017; Sentința penală nr. 42 din data de 11 aprilie 2018), Judecătoria Timișoara — Secția penală (Sentința penală nr. 5.535 din data de 9 noiembrie 2018; Judecătoria Drobeta-Turnu Severin (Sentința penală nr. 671 din data de 30 aprilie 2007).

VI.2. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Nu au fost identificate decizii în care instanța supremă să fi examinat chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

VII. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 135/C/158/III-5/2019 din data de 15 februarie 2019, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară a înaintat concluziile formulate de procuror asupra chestiunii de drept a cărei dezlegare s-a solicitat, comunicând totodată că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la această chestiune de drept.

În concluziile formulate, sub aspectul admisibilității, s-a apreciat că sesizarea este admisibilă, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Sub aspectul fondului sesizării s-a apreciat că se impune pronunțarea unei decizii prin care *chestiunea de drept supusă dezlegării să primească următoarea rezolvare:*

„În interpretarea dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, acțiunea persoanei aflate la volanul unui vehicul pe care îl pune în mișcare și pe care îl dirijează pe un drum public, în lipsa cuplării motorului la cutia de viteze, acționând doar frânele, direcția și semnalizarea acestuia, având dovedită o îmbibație alcoolică de 0,8 g/l alcool pur în sânge și deținător al permisului de conducere constituie elementul material al infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, respectiv acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.”

S-a motivat în esență că „a conduce un vehicul” nu presupune în mod obligatoriu ca motorul să funcționeze, ci presupune „a dirija mersul sau mișcarea vehiculului”, acțiuni care pot avea loc chiar dacă motorul nu este efectiv în funcțiune.

Conducătorul auto al vehiculului tractat sau care se deplasează din inerție, al cărui motor nu funcționează, care acționează doar frânele, direcția și semnalizarea vehiculului poate fi subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, în condițiile în care, în timp ce se află la volanul acestuia, are în sânge o îmbibație alcoolică de 0,8 g/l alcool pur în sânge.

Urmarea imediată în cazul acestei infracțiuni constă în crearea unei stări de pericol pentru relațiile sociale privind siguranța circulației pe drumurile publice, relații care în esență lor formează obiectul ocrotirii penale.

Forma de vinovăție cu care acționează subiectul activ în situația în care pune în mișcare un vehicul fără să cupleze motorul la cutia de viteze (autopropulsia) este intenția cu ambele forme.

În consecință, punerea în mișcare și dirijarea pe drumul public a unui vehicul, fără punerea în funcțiune a motorului, constituie elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 336 din Codul penal.

În ipoteza acțiunii de împingere a autovehiculului, alternată/urmată de prezența conducătorului sub influența alcoolului, la volanul acestuia, efectuând operațiuni de manevrare, dirijare, frânare, semnalizare etc., pe drumul public, așadar fără punerea în funcțiune/funcționarea propulsiei, incidența incriminării prevăzute de art. 336 din Codul penal vizează numai acțiunile ulterioare operațiunii de împingere. De altfel, asemenea acțiuni antrenează toate consecințele legate de desfășurarea circulației publice și de siguranța acesteia (vizează și pun în pericol valoarea socială ocrotită prin incriminarea menționată).

VIII. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Institutul de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” — Departamentul de drept penal „Vintilă Dongoroz” a apreciat că acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie, dar implică *situarea obiectivă a agentului* în rolul conducătorului unui autovehicul care se deplasează pe drumurile publice, astfel încât sunt excluse din sfera conduitelor incriminate deplasarea din exterior, de exemplu, prin împingere a vehiculului, ori toate acele conduite în care acționarea sistemelor autovehiculului (autopropulsie, direcție, frânare) trebuie considerate în mod obiectiv ca fiind în concret inexistente.

Facultatea de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara a apreciat, în opinie majoritară, că acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar ca punerea în mișcare a vehiculului să fie realizată prin acționarea sistemelor de autopropulsie, în condițiile în care conducătorul acestuia deține controlul asupra sistemului de direcție sau de frânare a vehiculului.

S-a constatat că rațiunea incriminării instituite de dispozițiile art. 336 din Codul penal este aceea a sancționării celui ce creează o stare de pericol pentru siguranța rutieră, adică a persoanei în stare de ebrietate peste limita minimă ori sub influența substanțelor interzise, care deține comanda de fapt asupra unui vehicul, prin controlul pe care îl exercită asupra sistemului de direcție sau frânare al acestuia.

În opinie separată s-a susținut că activitatea de conducere a unui autovehicul presupune activarea sistemelor de propulsie ale autovehiculului. Pericolul social trebuie raportat atât la obiect (autovehicul), cât și la activitatea în sine (conducerea unui asemenea tip de vehicul presupunând activarea mecanismului de propulsie).

Facultatea de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași a apreciat că acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie, fiind suficientă și necesară (pentru determinarea existenței tipicității faptei comise în raport cu norma de incriminare respectivă) simpla deplasare intenționată a vehiculului pe drumul public, de către o persoană care îl direcționează/dirijează/controlează (sau încearcă ori ar trebui să îl direcționeze/dirijeze/controleze), indiferent dacă motorul (sistemul de autopropulsie al vehiculului) există și este în funcțiune la acel moment sau nu.

S-a reținut că de esența acestei infracțiuni este tocmai deplasarea pe drumul public a vehiculului/coordonarea lui de către o persoană aflată în situațiile descrise de respectiva normă de incriminare, ceea ce face să apară o stare de pericol pentru siguranța circulației.

Împrejurarea că acest fapt s-a petrecut în prezența sau absența funcționării sistemului de autopropulsie a vehiculului tinde a reprezenta, eventual, un aspect de luat în considerare în operațiunea de individualizare judiciară a răspunderii penale (implicit, a sancțiunii penale), dar nu influențează însă, în vreun fel, existența tipicității.

Facultatea de Drept din cadrul Universității din Craiova a apreciat că acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.

S-a argumentat că punerea în mișcare a vehiculului fără a avea cheia în contact nu reprezintă o activitate de conducere, întrucât persoana nu are o reală putere de direcție și control asupra mașinii. În fapt, autoturismul se deplasează independent, neputând fi dirijat și controlat în mod corect. Sistemul de frânare și sistemul de direcție nu sunt complet funcționale în absența pornirii motorului, astfel că nu se poate vorbi de o dirijare conform voinței unei persoane, mișcarea vehiculului fiind mai degrabă necontrolată. Făptuitorul are intenția de a pune în mișcare vehiculul, dar nu poate controla direcția acestuia, chiar deținând un permis de conducere și nefiind sub influența alcoolului.

S-a susținut că nu se poate ignora pericolozitatea faptei inculpatului de a pune în mișcare o mașină fără a acționa sistemul de autopropulsie. În condiții similare (fără a deține un permis de conducere și fiind sub influența alcoolului), fapta inculpatului de a pune în mișcare un vehicul fără a-i acționa sistemul de autopropulsie este mult mai gravă, întrucât lipsește

puterea de control, punând în pericol siguranța traficului și a persoanelor.

Cu toate acestea, o interpretare extensivă a normei de incriminare nu este permisă. S-a apreciat că în aceste situații s-ar impune reglementarea acestei ipoteze în mod distinct, printr-o infracțiune separată. Până la modificarea legislației, inculpatul poate răspunde doar pentru rezultatele vătămătoare efective produse.

Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție a apreciat în sensul că:

„Acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.

Acțiunea de conducere a unui autovehicul, în sensul art. 336 din Codul penal, nu implică în mod necesar punerea în mișcare a autovehiculului prin punerea în funcțiune a motorului de propulsie, ci include și acționarea mecanismelor care asigură dirijarea autovehiculului în mișcare, din interiorul acestuia, chiar dacă motorul de propulsie nu funcționează.

Acțiunea de conducere a unui autovehicul, în sensul art. 336 din Codul penal, nu include punerea în mișcare a autovehiculului din exteriorul acestuia.”

S-a argumentat că norma de incriminare cuprinsă în art. 336 din Codul penal se referă la acțiunea de conducere a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere. În raport cu semnificația termenilor din limbajul comun și din dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, acțiunea de conducere a unui vehicul reprezintă acțiunea de dirijare a unui sistem mecanic, care are aptitudinea de a se deplasa, iar acțiunea de conducere a unui autovehicul, ca vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere, reprezintă acțiunea de dirijare a unui sistem mecanic, echipat cu motor de propulsie, care are aptitudinea de a se deplasa.

Nici în cuprinsul normei de incriminare prevăzute în art. 336 din Codul penal, nici în cuprinsul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și nici în raport cu semnificația anterior relevată a acțiunii de conducere a unui autovehicul, conducerea autovehiculului nu este condiționată de punerea în funcțiune de motorului de propulsie. În consecință, a condiționa conducerea autovehiculului de punerea în funcțiune a motorului de propulsie înseamnă a restrânge sfera de aplicare a normei de incriminare prevăzute în art. 336 din Codul penal, pe cale de interpretare, în absența unui temei legal.

Deși acțiunea de conducere a unui autovehicul nu presupune în mod necesar punerea în funcțiune a motorului de propulsie, această acțiune impune acționarea mecanismelor care asigură dirijarea autovehiculului, din interiorul acestuia, întrucât numai utilizarea unor mecanisme specifice ale autovehiculului poate avea semnificația conducerii acestuia. Punerea în mișcare a autovehiculului în absența utilizării mecanismelor care îi asigură dirijarea nu poate fi asimilată cu conducerea autovehiculului, întrucât nu implică utilizarea mecanismelor sale specifice și nu asigură posibilitatea de a dirija autovehiculul. Prin urmare, împingerea unui autovehicul din exteriorul acestuia nu echivalează cu conducerea autovehiculului și nu intră sub incidența normei de incriminare cuprinse în art. 336 din Codul penal, ci are semnificația punerii în mișcare a unui obiect.

În consecință, în cazul în care un autovehicul este pus în mișcare din exteriorul acestuia (prin împingere) și, ulterior, este dirijat din interior de către persoana care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge, prin acționarea mecanismelor specifice, pe un drum public, în pantă, în sens descendent, fără punerea în funcțiune a motorului de propulsie, numai acțiunea ulterioară de dirijare a autovehiculului din interior

prezintă relevanță penală, iar nu și acțiunea inițială de împingere a autovehiculului din exteriorul său.

S-a mai apreciat că aplicarea în mod corespunzător a considerentelor Deciziei nr. 224 din 15 aprilie 2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 6 iunie 2014, determină concluzia că excluderea din sfera de aplicare a normei de incriminare cuprinse în art. 336 din Codul penal a tuturor situațiilor în care conducerea autovehiculului se realizează fără punerea în funcțiune a motorului de propulsie echivalează cu dezincrimnarea parțială, pe cale de interpretare, prin restrângerea sferei de aplicare a normei de incriminare, a faptei de „conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe”, eliminându-se protecția juridică penală a unor valori cu statut constituțional.

În acest context, a condiționa existența acțiunii de conducere a unui autovehicul de punerea în funcțiune a motorului de propulsie — condiție neprevăzută în norma de incriminare — nu înseamnă numai a restrânge sfera de aplicare a normei de incriminare prevăzute în art. 336 din Codul penal, pe cale de interpretare, ci și a restrânge, pe aceeași cale, sfera de aplicare a normelor de incriminare privind siguranța circulației pe drumurile publice care utilizează în cuprinsul lor conceptul de conducere a unui autovehicul, afectându-se protecția juridică penală a unor valori.

IX. Dispoziții legale incidente

Art. 336 din Codul penal. Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe

„(1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.”

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 6. — În sensul prezentei ordonanțe de urgență, expresiile și termenii de mai jos au următorul înțeles:

(...)

6. *autovehicul* — orice vehicul echipat cu motor de propulsie, utilizat în mod obișnuit pentru transportul persoanelor sau mărfurilor pe drum ori pentru tractarea, pe drum, a vehiculelor utilizate pentru transportul persoanelor sau mărfurilor. (...);

(...)

12. *conducător* — persoana care conduce pe drum un grup de persoane, un vehicul sau animale de tracțiune, animale izolate sau în turmă, de povară ori de călărie;

(...)

14. *drum public* — orice cale de comunicație terestră, cu excepția căilor ferate, special amenajată pentru traficul pietonal sau rutier, deschisă circulației publice; drumurile care sunt închise circulației publice sunt semnalizate la intrare cu inscripții vizibile;

(...)

35. *vehicul* — sistemul mecanic care se deplasează pe drum, cu sau fără mijloace de autopropulsare, utilizat în mod curent pentru transportul de persoane și/sau bunuri ori pentru efectuarea de servicii sau lucrări;”

„Art. 20. — (1) Pentru a conduce pe drumurile publice autovehicule, tramvaie ori tractoare agricole sau forestiere, conducătorii acestora trebuie să posede permis de conducere corespunzător.”

„Art. 35. — (1) Participanții la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze fluenta și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală

a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice ori private.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Analizând chestiunea de drept supusă dezlegării, judecătorul-raportor a apreciat că se impune admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 18.436/271/2017, stabilind că acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Admisibilitatea sesizării

În cauză sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

În acest sens, Curtea de Apel Oradea este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv cu apelul formulat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Oradea împotriva Sentinței penale nr. 310 din 14 martie 2018 a Judecătoriei Oradea. Chestiunea de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, iar soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

B. Chestiunea de drept ce face obiectul sesizării

Potrivit dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

Art. 6 pct. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 definește **vehiculul** ca sistemul mecanic care se deplasează pe drum, cu sau fără mijloace de autopropulsare, utilizat în mod curent pentru transportul de persoane și/sau bunuri ori pentru efectuarea de servicii sau lucrări.

Același act normativ — art. 6 pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 definește **autovehiculul** ca orice vehicul echipat cu motor de propulsie, utilizat în mod obișnuit pentru transportul persoanelor sau mărfurilor pe drum ori pentru tractarea, pe drum, a vehiculelor utilizate pentru transportul mărfurilor.

Din coroborarea textelor legale enunțate reiese că **autovehiculul** este un **vehicul** echipat cu motor de propulsie, respectiv un sistem mecanic care se deplasează pe un drum cu mijloace de autopropulsare.

Infrațiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe incriminată de art. 336 din Codul penal este una de pericol al cărui obiect juridic special îl constituie relațiile sociale referitoare la protecția siguranței circulației pe drumurile publice, ale căror existență și desfășurare normală sunt condiționate de interzicerea conducerii vehiculelor sub influența băuturilor alcoolice peste o anumită limită sau sub influența unor substanțe psihoactive.

Elementul material al laturii obiective a infrațiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal se realizează prin acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul.

Conducerea unui autovehicul este operațiunea tehnică prin care o persoană pune în mișcare autovehiculul și îl dirijează pe drumurile publice. Conducerea presupune deplasarea autovehiculului, aflarea acestuia în mișcare.

Însă conducerea unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană nu presupune obligatoriu ca motorul să funcționeze, ci înseamnă „a dirija mersul unui vehicul, al unei mașini” din interiorul acestuia, chiar dacă motorul nu este efectiv în funcțiune.

Spre exemplu, cazul în care vehiculul se deplasează pe un drum public în pantă, în sens descendent, iar conducătorul auto acționează doar direcția și frânele din interiorul autovehiculului sau situația când un vehicul este tractat pe un drum public de un alt vehicul cu ajutorul unei legături flexibile omologate.

Ca atare, și în aceste situații, conducătorul auto al vehiculului tractat sau care se deplasează din inerție pe o pantă descendentă, iar motorul nu funcționează, însă acționează frânele, direcția sau semnalizarea vehiculului poate fi subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, în condițiile în care, în timp ce se află la volanul acestuia, are în sânge o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge.

Excluderea din sfera de aplicare a normei de incriminare cuprinse în art. 336 alin. (1) din Codul penal a situațiilor în care conducerea autovehiculului se realizează pe un drum public de o persoană cu o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge, deși motorul nu funcționează, echivalează cu dezincrimarea parțială și restrânge nejustificat, fără un temei

legal, sfera de aplicare a infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe.

Nu există o motivare obiectivă și rezonabilă care să justifice o diferențiere, sub aspectul răspunderii penale, a acțiunii de conducere a autovehiculului pe drumurile publice sub influența alcoolului în raport cu funcționarea motorului de propulsie — condiție neprevăzută de norma de incriminare —, în condițiile în care, așa cum s-a arătat, conducerea autovehiculului în pantă, în sens descendent, este posibilă, chiar dacă motorul nu funcționează, iar pericolul pe care îl generează această faptă nu este diminuat de omisiunea punerii în funcțiune a motorului.

Starea de pericol nu rezultă din modul de deplasare a autovehiculului (prin autopropulsie/rulare pe o pantă descendentă), ci din faptul că acesta este condus, rulat pe drumurile publice de o persoană sub influența alcoolului peste limita legală.

De altfel, textul legal — art. 336 din Codul penal se referă exclusiv la acțiunea de conducere a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere —, nefiind condiționată de punerea în funcțiune a motorului de propulsie, ceea ce înseamnă că legiuitorul a avut în vedere toate cazurile în care o persoană conduce pe drumurile publice un autovehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe pentru a o sancționa penal.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 18.436/271/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.”

Stabilește că acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 21 martie 2019.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent.
Aurelia Hirt

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

